Bekendtgørelse.

Kursus til Uddannelse af Lærerinder i kvindelig Husgerning.

Under 14. ds. er følgende Bekendtgørelse udgaaet fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsnet.

„I Dec. Maaned d. A. og Januar Februar og Marts Maaneder næste Aar vil der blive afholdt et *Kursus til Uddannelse af Lærerinder i kvindelig Husgerning.*

Undervisningen vil for største Delen foregaa i det nyindrettede Skolekøkken i Kommuneskolen ved Østre Gasværk i København. Der vil kunne tilstaas enkelte Deltagere Dagpenge for de 4 Maaneder, i hvilke Kursuset varer. Lærerinder kunne inden 1. Nov. d. A. indgive Ansøgning om dette Kursus. Ansøgningerne skrives paa dertil indrettede Skemaer, som udleveres fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsnets 2det Ekspeditionskontor, Slotsholmsgade Nr. 10, Stuen t. v. København K.

(Efter „Berl. Tid.")

Agnes.

(Frit fra svensk efter den finske Forfatterinde Minna Canths Noveller.)
(Fortsat.)

Hun adskilte sig ubetinget fra alle andre, saa vel i Udseende som med Hensyn til sin Dragt. En snehvid Beduinerkappe hængte fra Skuldrene ned til Fødderne og faldt i lige Læg omkring Livet, ikke dølgende, men snarere fremhævende Liniernes Skønhed. Den lette elegante Hat sad lige paa Hovedet og derunder tittede ligesom tilfældigt nogle mørke Lokker frem. Hun var stilfuld fra Hoved til Fod, rank og fin. Men der rørte sig i hele hendes Væsen, i den Maade, paa hvilken hun løftede Hovedet og trak paa Skuldrene, en høj Grad af Stolthed og selvbevidst Overmod. — Jeg kunde ikke lade være at betragte og beundre hende. Ogsaa andre Kvinder havde jo klædt sig i deres bedste Klæder, men paa dem saa man kun altfor tydeligt, at de ikke bar dem hver Dag, og derfor følte sig fremmede i dem. Hun derimod bar sit udsøgt elegante Toilette med en saadan Lethed og paa en saa overlegen Maade, at man straks saa, hvor hjemmevant hun var i det.

Hvem kan denne Kvinde være? spurgte jeg mig selv. Er hun finsk, saa maa hun tilhøre de højere Kredse, og tilmed være kendt med de store Verdensstæder. Men hvordan havde hun da forvildet sig hertil?

Jeg søgte at læse Svaret i hendes Ansigt, men kunde ikke komme til noget Resultat. Hun lo og snakkede i et væk og lod ikke til at bryde sig om Sangen, som atter var begyndt.

Jeg opdagede pludselig, at al min Opmærksomhed var rettet paa hende, og at jeg ikke fulgte Programmet. Jeg nærmede mig Estraden for at høre Festtalen. Den var smuk, varm, fuld af Fædrelandskærlighed. Jeg var lutter Øre og havde kort efter aldeles glemt den ukendte Skønhed. Da Talen sluttede, istemte jeg af alle Kræfter et almindelig lydeligt Leveraab for Fædrelandet. Vistnok tog jeg mig lidt komisk ud, naar jeg viftede med Armene og raabte saa højt, jeg orkede, uden at tænke paa, at det hverken var kvindeligt eller æstetisk. Jeg var rød helt op til Haaret, og min Røst var bleven hæs, da det sidste og niende Leveraab forstummede.

I det samme hørte jeg nogen bagved nævne mit Navn.

Jeg vendte mig om, og var ved at falde om af Forundring. Der stod jo den fine fremmede Dame og betragtede mig smilende.

— Kender Du mig ikke, Lissi?

Jeg traadte et Par Skridt tilbage. Nej aldrig i Livet, tænkte jeg i mit stille Sind, men i det samme gik det op for mig:

— Agnes!

Hun strakte sin Haand ud, og jeg tog den med hjertelig Glæde.

Hun var saa høj, saa værdig og fin. Ved Siden af hende saa jeg ud som en Landsbypige. Aldrig havde min egen Ubetydelighed været mig saa iøjnefaldende og saa foragtelig som i dette Øjeblik. Hun smilede.

— Naar er Du kommet hertil? Du kunde kende mig?

— Kende dig! ja i samme Øjeblik jeg saa dig!

Hun smaalo atter. Hvad i Verden lo hun af? Jeg begyndte at blive forlegen, men vilde ikke have, at hun skulde mærke det.

— Du vidste maaske, at jeg boede her?

Jeg skulde kendt dig hvorsomhelst — især hvor jeg saa dig saa begejstret som for et Øjeblik siden.

— Ja, ja saa!

Jeg blev mere forlegen, thi nu forstod jeg, hvorfor hun lo.

— Du er den samme Lissi, ganske den samme som før.

— Ja naturligvis! Hvorfor skulde jeg forandre mig? stammede jeg ligesom for at undskylde mig.

— Nej, — allerede i Skolen var der ingen, der ved festlige Lejligheder kom saadan i Begejstring som du.

Jeg saa paa hende, og min Røst var lidt sikrere end før, da jeg spurgte:

Blev du, Agnes, da ikke greben før?

— Af hvad?

— Af Kærlighed til Fædrelandet.

— Som den Tale *der* skulde vække?

Hun fortsatte smilende:

— Nej, det greb mig da virkelig ikke det ringeste.

— Men det var dog en ualmindelig smuk Tale!

Hun trak paa Skuldrene, ironisk, medlidende, ringeagtende:

— Barnagtigheder.

— Kanske du aldrig bliver begejstret over nogen Ting?

— Nej, jeg synes, at saadan noget er bare Naivitet.

Jeg forstummede. Mine bedste, helligste Følelser var bare Naivitet, som mere udviklede Mennesker gjorde Nar af. Jeg blev baade forarget og skammede mig. Instinktmæssig vilde jeg modsige hende, men det var maaske kun en Følelse af saaret Egenkærlighed. Allerede i Skoletiden var hun mig overlegen, hvor meget mere ikke nu, da hun i flere Aar havde rejst og levet i den store Verden. Hun havde udviklet sig frit og udvidet sin Synskreds, mens jeg havde levet i Provinsbyens indelukkede Luft og var uhjælpelig ladt tilbage.

Agnes afbrød mine Betragtninger.

— Du er vel gift? sagde hun.

— Ja.

— Hvad er dit nuværende Navn. Lissi?

— Reiola.

— Ja vel, Lissi Reiola. Din Mand er?

— Advokat.

— Ja vist, jeg har jo hørt det.

Jeg studsede. Hun fortsatte:

— Jeg for min Del har ikke byttet Navn. Jeg hedder vedblivende Agnes Verther. Du har naturligvis Børn?

— Tre. — Du kommer da og hilser paa os?

— Ja.

Et Kvindekor optraadte paa Estraden og jeg vendte mig om for at høre paa det. Jeg syntes, de sang saa aldeles uimodstaaeligt, og jeg applauderede ivrigt lige som de andre.

(Fortsættes.)

Unge Folk,

som skulle indrette sig et Hjem, indbydes til et Besøg i mit Udstillingslokale.
Bredgade 28, Telefon 6030.

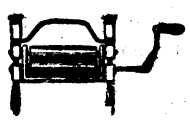
Cathrine Horsbøl

Snedkermester.

Originale Møbler efter kunstneriske Tegninger. Hr. Arkitekt Leuning Borch leverer **kun** Tegninger til mit Etablissement. Overslag og Tegninger leveres gratis.

Træffes Kl. 2—4 personlig.

Vridemaskiner.

Eget Fabrikat, fuldstændig Garanti.
Gl. Maskiner repareres.
Pengekasser fra Kr. 2,75.
Nørrevoldgade 21. ved Frederiksborggade.

Børnehabitmagasinet
31, Frederiksborggade 31.

Anbefaler sit store Lager af **Drenge-Dragter, Frakker, Stortrøjer** fra 2—18 Aars Alderen samt **Pigekaaber,** Huer, Hatte og **Kasketter.**

Enkelte Benklæder haves paa Lager.

Flot Snit, billige Priser.

Borch Petersen,
31,
Frederiksborggade
31.

Læge-Enke Fru A. Jensen, *)
Nørregade 34, 3.,
tidl. Aarhus — anbef. fra Flyttedag sit Institut for Sprog, Bogf., Stenografi og Skrivning.
Maskinskrivn. og Oversætt. besørges.

*) Anbefalet af Overbest. f. „Dansk stenogr. Forening".

I Sandhedens Navn
forsikrer jeg, at det **ærligste,** uden **Humbug,** uden **Optrækkeri** er og bliver **Eau de Chinin,** som under fuldstændig Garanti standser Haaraffald og frembringer nyt Haar og aldeles fjerner Skæl og al Sygdom i Haarrødderne, saa jeg fuldt ud garanterer et kraftigt, fyldigt, rent og blankt Haar. **Koster kun 60 Øre.** Carl Broe, Aabenraa 35, 1. Sal.

Babyudstyr.

Drenge- og Pigedragter, samt **Damelinned,** Trikotage og Dukker, alt i stort Udvalg.
Reel og prompte Expedition garanteres.
Alexandra Cohn,
Gl. Kongevej 80 (ligefor Værnedamsvej).

En Lærling
antages i Bogbinderlære d. 1ste Novbr.
Sophie Andersen,
Bogbinderm.
Skindergade 22, 2.

Kunst. Sløid.
Sølvmedaille Stockholm 1897.
Mit store og righoldige Lager af Træmateriale til Selvdekoration bringes herved i Erindring. Prima Glødstiftapparater og slebne engl. Snittejern.
Chr. Nielsen, Teglgaardsstræde 5, St.

Plads tilbydes Barnejomfru
En net ung Pige søges til 1ste Novemb. til at tage sig af en lille Pige paa 2 Aar; hun maa kunne Skrædersyning, da anden Husgerning ikke fordres. Løn 16 Kr. Billet bedes indl. paa dette Blads Kontor mk. 999.

En Kokke-Enepige
i Tyverne søges 1. Novb. til enlige Folk. Løn 18 Kr. Dansk Kvindesamf.-Fæstekont. Nørregade 33 St.

En yngre Pige 15—16 Aar fra et godt Hjem kan oplæres til Stuepige i et Herskabshus.

Plads søges.
Hos en ældre velsitueret Dame eller enlige Folk ønsker en ung dannet Pige fra et godt Hjem Plads til Novb. Hun har 1½ Aar lært Husholdningen i en Præstegaard og senere været ude 1 Aar, er flink til Madlavning og al indvendig Gerning og udmærket anbefalet. Billet mk. 90 bedes indlagt paa dette Blads Kontor.

Kokkepigeplads
søges til 1. Novb. af en Pige (30 Aar) med udmærkede Anbefalinger for Dygtighed i Madlavning og Præmie for lang og tro Tjeneste. Se Nørregade 33 St.

Stuepige
En yngre velanbefalet Pige fra Provinsen søger Stuepigeplads 1. Novb. Nørregade 33 St.

Redigeret af Fru J. Monrad og Frk. Annette Jensen.
J. S. Nielsens Bogtrykkeri, København. V.

aldrig mere . . . . men to klare Øjne stod for ham og saa ind i hans . . . . Og som han gik der frem og tilbage paa Gulvet med Synernes skiftende Billedrækker for sine Øjne, kom hans Kærlighed over ham med en Vælde, som aldrig før. Aa, Marie! Nej, nej, han kunde jo ikke holde Livet ud uden hende! Hendes Kærlighed var blandet ind i det bedste, der levede i ham, i hans Manddomslængsler, i hans Udve mod Skønhed og Lykke, den var blandet i hans Blod og var den Kraft, der holdt ham oppe . . . .

Saa mange, mange Haab var jordede i ham siden hin Tid, hans Kærlighed var styrtet sammen, hans Drømme blevne til hviskende Minder. Men saa sikkert som han følte, at der havde været noget helligt ved hans Kærlighed, saa sikkert følte han, at den havde været og vilde vedblive at være ham til Velsignelse.

Der var noget i Maries Brev, som han aldrig kunde glemme, de tre Ord: „et virksomt Liv". De velsignede Ord! Hvor havde de styrket ham, hvor havde de spredt Trøst over hans Sind ved at lade ham se et Skær af Forsoning over hendes Fremtid." . . . .

Saadan ser det altsaa ud hos Manden, der er bleven knyttet til en anden Kvinde. Og Marie, hvordan har hun det?

Det er sagt med nogle faa Ord. De findes i et Brev, som Jørgen Bang nogle Aar efter faar fra en god Ven, der bor i Nærheden, hvor hun opholder sig:

„Jeg kan hilse fra Marie. Hun er en stærk Kvinde, til rig Velsignelse for Egnen. Jeg saa hende i Gaar ved et Bryllup i Kirken. Hun var saa køn i sin Alvor. Da vi sang Ordene: „Men Gud ske Lov i Vorherres Stad for evig samles de hjertenskære," saa hun i Selvforglemmelse op mod Hvælvingen, og der kom en Glans af overjordisk Fortrøstning i hendes Øjne."

Jo, den gamle Vise har Ret: Kærlighedens Flammer de aldrig slukkes kan.

Men nu Læseren, hvilken Side stiller han sig paa?

Det Spørgsmaal er ikke vanskeligt at besvare. Der er vist ikke en eneste Læser, som lader Hjertets Stemme raade, uden han eller hun sidder og har ondt af det for de to stakkels Mennesker, der ikke kunde faa hinanden. Man vilde saa inderlig gerne have undt dem den Lykke at følges ad, de to, som gerne vilde sammen være, og *som havde Betingelser for at faa noget ud af Livet sammen.*

Men foruden Læseren er der endda nok en til, som sidder og har ondt af det for de kære unge Menneskers Skyld, en, som gerne havde set, at Snorene for dem kunde have faldet paa lifligere Steder. Og denne ene er Gud selv.

Det er noget af det bedrøveligste her i Verden, at vi tit giver Gud Skylden for Menneskers Fejlgreb og Forvildelser og trøster os ved, at det er ham, der har lavet det saadan eller saadan for os, medens Sandheden er, at han hellere end gerne vilde sparet Menneskene for megen Pine og Kval, som Egenvilje og Uforstand førte dem ind i. Men han maatte lade det gaa, som det gik, for ikke at krænke sin egen Frihedslov, skønt hans Hjerte blødte derved.

Det er det sørgelige, det tragiske i Menneskelivet, at disse to Magter: Kærligheden og Kristendommen, skal optræde som hinandens Fjender.

Selvfølgelig skulde de ikke.

Selvfølgelig har det aldrig været Guds Mening, at det ædleste og bedste, som han indaandede i Menneskebarmen i Tidernes Morgen, skulde være en Magt, som han senere hen skulde have at strides med og gøre alt muligt for at undertrykke. Selvfølgelig var det ikke Meningen, da Gud skabte Mennesket i sit Billede og bagefter delte det i to, i Mand og Kvinde, og indgav dem denne uslukkelige Kærlighedsdrift og Længsel efter hinanden, det var ikke Meningen, at denne Længsel Livet igennem skulde være som et aabent Saar, en hemmelig Vunde, der aldrig læges.

(Fortsættes.)